

[Carl F. Madsen.]

anden, tror jeg, vi kan være enige om, at der neppe i noget andet Land findes en saa gennemskolet, en saa disciplineret og lovlydig Arbejderbefolkning som her i Danmark. Jeg skal minde om Situationen i 1899, da ikke mindre end 40 000 Arbejdere blev kastet paa Gaden paa Grund af Uoverensstemmelser med Arbejdsgiverforeningen. I 4 Maaneder var de lukket ude fra Fabrikerne og udsatte for Sult og Nød. Ved smaa Midler kæmpede Arbejderne i 1899 Kampen igennem, men man kunde med Stolthed sige, da den var forbi, at der trods Nøden ikke var sket noget ulovligt eller noget Angreb mod Samfundet. Denne langvarige Kamp i 1899 afstedkom ikke en eneste Rets-sag. Der er ogsaa en anden stor Kamp, jeg kan henvise til. Vi har haft adskillige af mindre Omfang, men i 1925 havde vi den store omfattende Styrkeprøve mellem Arbejdsgiverforeningen, de samvirkende Fagforbund og andre Organisationer. I denne Kamp blev inddraget dels ved Lockout, dels ved Strejke ca. 100 000 Mand. Disse 100 000 Mand var i Kamp i 3 Maaneder, men der skete heller ikke den Gang noget som helst, som gav Samfundet Anledning til at gribe ind. Det vil med andre Ord for det første sige, at de Regler og Bestemmelser, som bestaar mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne, i Virkeligheden er af en saadan Beskaffenhed, at de fuldt ud sikrer de Forhold, som bør være til Stede. For det andet er Arbejderne saa oplyste, at de afholder sig fra alt, hvad der kan tænkes at komme andre Mennesker til Skade, baade paa den ene og den anden Maade. Og hvis der endelig skulde være sket noget i Strid med bestaaende Regler og Aftaler, har man jo den faste Voldgiftsret at henvende sig til for at faa Sagerne paadømt og de paagældende straffet.

Naar en Kamp mellem organiserede Arbejdere og Arbejdsgiverne her i Landet kan føres paa den Maade, som sket er, synes jeg ikke, der er nogen som helst Mening i at begynde en Lovgivning af saa ondsindet Beskaffenhed som den Lovgivning, Flertallet nu er i Færd med at gennemføre. Hidtil har det været saaledes, at man, hvis man indklages for den faste Voldgiftsret, og Retten kommer til det Resultat, at der er Grundlag for Klagen, bliver idømt en Bøde, der ogsaa tjener som Erstatning til den skadelidte, men der har ikke hidtil været Tale om, at man kunde idømmes baade Bøder og Erstatning. Man har heller ikke tænkt sig, at der ved Brud paa Overenskomster skulde

kunne idømmes Fængsel maaske paa 1 eller 2 Aar eller endnu længere. Men det er altsaa de Skærpelser, der foreslaas i det foreliggende Lovforslag, og som jeg ikke er sikker paa, at den faste Voldgiftsret, hvis Lovforslaget gennemføres, i Fremtiden vil kunne se bort fra under sine Overvejelser angaaende Udmaaling af Straf. Jeg synes i hvert Fald, at noget i den faste Voldgiftsrets Udtalelser tyder i den Retning, ligesom man ogsaa vil finde noget i den Retning, hvis man læser Dr. Ussings Udtalelser igennem. Allerede af den Grund vil man kunne forstaa den Modstand, som Arbejderne maa yde en Lovgivning som den her foreslaaede.

Jeg skal i øvrigt henvise til, at der efter Kampen i 1899 blev gennemført en Overenskomst mellem Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund, nemlig det saakaldte Septemberforlig af 5. September 1899, hvori Parternes Rettigheder og Forpligtelser overfor hinanden nærmere præciseres. I 1900 blev der i Tilslutning til denne Overenskomst vedtaget en Lov, Loven om den permanente Voldgiftsret. Denne Lov virkede indtil 1910, da Loven om den faste Voldgiftsret gennemførtes. Den har været til Revision og er blevet noget ændret ved en Lov af 1919. Septemberforliget af 1899 og Voldgiftsretten har altsaa bestaaet i 29—30 Aar, og i den Tid er der gennem den udfoldede Virksomhed skabt en Retspraksis, som der efter min Mening skal særlig vægtige Grunde til at ændre. Ifølge de afgivne Erklæringer fra Arbejdsgiverforeningen, de samvirkende Fagforbund og den faste Voldgiftsret foreligger der absolut ikke saadane Grunde. Hensigten med denne Lovgivning kan derfor efter min bedste Overbevisning kun være den, at man vil søge at svække Arbejdernes Organisationer i deres Aktionsevne, bl. a. derved, at der kan idømmes Fagforeningerne Erstatninger, Bøder og Fængselsstraffe for Handlinger, som af Domstolene kendes uberettigede.

Af Lovforslagets § 4 ser jeg ganske vist, at de i Loven om den faste Voldgiftsret omhandlede kollektive Aftaler ikke berøres af denne Lov, men Loven om den faste Voldgiftsret indeholder jo andet og mere end Spørgsmaalet om Brud paa kollektive Aftaler. Ifølge denne Lovs § 5 B. 2. er det nemlig ogsaa slaaet fast, at det ikke er retsstridigt at fremsætte offentlige Meddelelser om, at en Arbejdsstandsning er varslet og iværksat. Saafremt det derfor er Meningen, at der ikke skal røres ved Loven om den faste Voldgiftsret eller de Kendelser, Voldgiftsretten har afsagt, er denne Mening